

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/24/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3821010396
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3821010396.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Ondreja Samaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 10. mája 2022 prejednal odvolanie obžalovaného

D. E.,

nar. XX.XX.XXXX v J., trvale bytom T. E. XXX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica v inej veci, na verejnom zasadnutí neprítomného,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/65/2021 zo dňa 29.11.2021 a takto jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný D. E. uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák., pretože hoci mu zo Zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojej dcéry E. J., nar. XX.XX.XXXX a na základe rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 13P 507/2010 zo dňa 10. novembra 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 25. novembra 2010 je povinný platiť k rukám matky dieťaťa T. J. mesačne výživné vo výške 100,- Eur vždy najneskôr do 5-teho dňa v mesiaci vopred s účinnosťou od 01. júla 2010, plneniu tejto povinnosti sa úmyselne vyhýbal v L. - J., ako i všade tam, kde sa zdržiaval a to v období od 01. januára 2018 až doposiaľ tým, že v období od 01. januára 2018 do 30. novembra 2019 bol nezamestnaný a nebol evidovaný na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie, v období od 01. decembra 2019 do 29. februára 2020 bol na základe dohody o vykonaní práce zamestnancom spoločnosti AUTO-PIKO s.r.o. so sídlom V., 974 01 V., IČO: 36310166, kde za celé predmetné obdobie dosiahol celkový príjem vo výške 421,32 Eur, avšak v tomto zamestnaní neprejavil snahu o uzavretie trvalého pracovného pomeru a následne na vlastnú žiadosť tento pracovný pomer ukončil, teda vlastným pričinením sa pripravil o zamestnanie a v období od 01. marca 2020 až doposiaľ bol nezamestnaný a nebol evidovaný na Úrade práce ako uchádzač o zamestnanie, v dôsledku čoho zostal za celé predmetné obdobie od 01. januára 2018 až do 29. novembra 2021 dlhovať oprávnenej osobe T. J. sumu na nezaplatenom výživnom v celkovej výške 2.670,- Eur.

Bol za to odsúdený podľa § 207 ods.3 Tr. zák. s použitím §§ 36 písm. l), 37 písm. m) a 38 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody na 16 mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonnej lehote odvolanie. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že má za to, že súd prvého stupňa nerozhodol správne, nakoľko sa snažil plniť si svoju vyživovaciu povinnosť zákonne a podľa možností, ktoré v tom období mal.

Verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, ktorý výslovne písomne požiadal odvolací súd, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti (§ 293 ods. 6, ods. 7 Tr. por.).

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní:

- prítomná prokurátorka krajskej prokuratúry v rámci konečného návrhu uviedla, že vzhľadom k tomu, že dlžné výživné do dnešného dňa nebolo uhradené a napadnutý rozsudok považuje za správny a zákonný, navrhuje odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por.,
- poškodená T. J. uviedla, že obžalovaný jej od vyhlásenia napadnutého rozsudku až do dnešného poukázal výživné v celkovej výške 75,- Eur (čo vyplynulo aj z jej oboznámených mailov na verejnom zasadnutí, adresovaných odvolaciemu súdu, ktorých autenticitu a správnosť na verejnom zasadnutí potvrdila),
- obhajca obžalovaného v rámci konečného návrhu navrhol, aby odvolací súd zväžil vzhľadom na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne v inej trestnej veci obžalovaného (sp. zn. 2To/95/2021), či neprichádza do úvahy upustenie od uloženia trestu, prípadne alternatívne navrhol, aby bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní obžalovaného vytýkaná žiadna chyba a odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

*** K výroku o vine ***

Ku skutkovým zisteniam súdu prvého stupňa je potrebné uviesť, že tieto vyplynuli najmä z výsluchu obžalovaného i poškodenej, ktorej mal uhrádzať výživné na svoju dcéru E.. Neplnenie vyživovacej povinnosti v súdom určenom rozsahu priznal aj obžalovaný. Súd prvého stupňa správne upravil skutkovú vetu v napadnutom rozsudku oproti podanej obžalobe, keď obdobie neplatenia výživného a dlh na tomto výživnom ustálil práve ku dňu vyhlásenia rozsudku (29.11.2021), pričom správne vypočítal i sumu nezaplateného výživného (2.670,- Eur).

Odvolací súd poukazuje najmä na to, že obžalovaný počas celej inkriminovanej doby pracoval len u jediného zamestnávateľa a vôbec sa nezaevidoval na príslušnom úrade práce ako uchádzač o zamestnanie, teda neprejavil dostatočným spôsobom aktivitu smerujúcu najmä k zabezpečeniu si zamestnania a z neho plynúceho finančného príjmu potrebného na plnenie si svojej zákonnej vyživovacej povinnosti, i keď bolo zrejmé, že vzhľadom na jeho vzdelanie by mu úrad práce mohol zamestnanie zabezpečiť. Nebolo preto možné vyhovieť odvolacej námietke obžalovaného, že sa snažil plniť si svoju vyživovaciu povinnosť podľa možností, ktoré v tom období mal.

Odvolací súd sa stotožnil s rozsahom vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní, po vyhodnotení ktorého tento dospel aj k správnym skutkovým záverom v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Tr. por.). Aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo bez najmenších pochybností preukázané, že obžalovaný sa najmenej dva mesiace v období dvoch rokov úmyselne vyhýbal plneniu zákonnej povinnosti vyživovať svoju dcéru a tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas, ktorý „pojem“ zodpovedá súdom prvého stupňa ustálenému obdobiu tohto jeho protiprávneho konania (od 01.01.2018 do 29.11.2021). Výrok o vine v napadnutom rozsudku tak odvolací súd vyhodnotil ako správny a skutkovému stavu a vykonanému dokazovaniu zodpovedajúci.

Z pohľadu obrany obžalovaného prezentovanej na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že obžalovaný chcel dlh na výživnom dodatočne uhradiť, čím sledoval najmä dosiahnutie svojej beztrestnosti formou inštitútu účinnej ľútosti. Podľa § 86 písm. a) Tr. zák. trestnosť trestného činu zaniká aj vtedy, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák., ak trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky a

páchateľ svoju povinnosť platiť výživné dodatočne splnil skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu. Pod pojmom „súd“ sa má na mysli aj odvolací súd, pričom „dodatočné splnenie“ predpokladá splnenie celej povinnosti platiť výživné, t.j. na výživnom nesmie mať páchatel akýkoľvek dlh.

Z hľadiska výsledkov dokazovania vykonaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu bolo však zrejmé, že obžalovaný z vyššie uvedeného dlhu vzniknutého za obdobie od 01.01.2018 do 29.11.2021 uhradil na výživné do termínu tohto verejného zasadnutia iba sumu 75,- Eur, t.j. zostal dlhovať na výživnom ešte sumu 2.595,- Eur. Z uvedeného potom vyplýva, že trestnosť stíhaného prečinu nezanikla.

Vyššie uvedené úvahy odvolacieho súdu vychádzajú i zo stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 102/2010 zo dňa 06.12.2010 (Zbierka stanovísk NS a súdov SR č. 2/2011), v zmysle ktorého ak obžalovaný pokračuje v zavinenom neplnení vyživovacej povinnosti v zmysle § 207 Tr. zák. aj po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa a odvolacie konanie prebieha len na základe odvolania podaného výlučne v jeho prospech, nemôže odvolací súd aplikovať ustanovenie § 122 ods. 13 veta druhá Tr. zák. Došlo by tým k porušeniu zákazu reformatio in peius, ako zásady spravodlivého procesu vyjadrenej v § 322 ods. 3 vete druhej Tr. por., v zmysle ktorej sa zmena k horšiemu môže prejavovať najmä v skutkových zisteniach, napr. vo väčšom rozsahu spáchanej trestnej činnosti, v použitej právnej kvalifikácii, v druhu a výmere trestu, v druhu a forme ochranného opatrenia.

*** K výroku o treste ***

Vo vzťahu k výroku o treste odvolací súd poukazuje najmä na to, že obžalovaný má v registri trestov viaceré záznamy a v minulosti už vykonával i nepodmienečný trest odňatia slobody uložený mu pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Tr. zák. (tiež sa úmyselne vyhýbal plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať dcéru Vanesu) rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/200/2012 zo dňa 06.11.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/3/2013 zo dňa 20.05.2014, z výkonu ktorého bol aj „predčasne“ podmienne prepustený na slobodu. Z uvedeného vyplýva, že u neho zjavne ani takýto „skrátенý“ trest nespĺnil svoj účel a nevedol ho najmä k vedeniu riadneho života do budúcnosti. Keďže toto odsúdenie nie je zahladené, je možné vysloviť aj záver, že obžalovaný je vo vzťahu k páchaniu prečinu zanedbania povinnej výživy špeciálnym recidivistom.

Vyššie uvedené zistenia potom viedli odvolací súd k záveru, že súdom prvého stupňa uložený trest odňatia slobody na 16 mesiacov nepodmienečne zodpovedá všetkým zásadám ukladania trestov uvedeným v ustanovení § 34 Tr. zák., je primeraný a spravodlivý, a tiež uložený v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného zákona v ňom uvedenými, i keď sa javí skôr mierny ako prísny.

Odvolací súd tiež nezistil, že by u obžalovaného prichádzalo do úvahy upustenie od ďalšieho trestu (na uloženie súhrnného trestu neboli splnené zákonné podmienky uvedené v ustanovení § 42 Tr. zák.), keď súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý obžalovaný aktuálne vykonáva a ktorý mu bol právoplatne uložený (po vyhlásení napadnutého rozsudku) rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/102/2020 zo dňa 02.07.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/95/2021 zo dňa 22.02.2022, vzhľadom na vyššie uvedené nemožno pokladať na ochranu spoločnosti a na nápravu obžalovaného za dostatočný.

Správne bolo zo strany súdu prvého stupňa aj zaradenie obžalovaného na výkon takto uloženého trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený pre úmyselný trestný čin. Iné zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody sa odvolaciemu súdu nejavilo ako dôvodné (§ 48 ods. 4 Tr. zák.).

Z takto rozvedených dôvodov preto odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.